

ЗАКОН

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОЈ ЗАШТИТИ

Члан 1.

У Закону о здравственој заштити („Службени гласник РС”, бр. 107/05, 72/09-др. закон, 88/10 и 99/10), у члану 11. став 2. тачка 1) број „15” замењује се бројем „18”.

У тачки 5) после речи: „хитне медицинске помоћи” додају се речи: „лица оболела од ретких болести.”.

У тачки 11) на крају текста тачка се замењује тачком и запетом.

После тачке 11) додају се тач. 12) и 13) које гласе:

„12) жртве насиља у породици;

13) жртве трговине људима.”

Члан 2.

У члану 18. став 1. тачка 7), на крају текста тачка и запета замењују се запетом и додају се речи: „као и другим лицима која право на хитну медицинску помоћ не остварују на другачији начин у складу са законом;”.

Тачка 19) мења се и гласи:

„19) средства за изградњу и опремање здравствених установа у државној својини чији је оснивач Република, које обухвата: инвестиционо улагање, инвестиционо – текуће одржавање просторија, медицинске и немедицинске опреме и превозних средстава, односно врши набавку медицинске и друге опреме неопходне за рад здравствених установа и превозних средстава, обезбеђивање средстава, односно набавку опреме за развој интегрисаног здравственог информационог система, као и обезбеђивање средстава за друге обавезе одређене законом и актом о оснивању;”.

У тачки 21) брише се реч: „већи“ а после речи: „приликама“ додају се речи: „у складу са законом којим се уређује поступање у ванредним ситуацијама;”.

После тачке 21) додаје се тачка 22) која гласи:

„22) обезбеђивање средстава за обављање послова из члана 124. став 2. тач. 1) - 7) овог закона, као и за поступак утврђивања нивоа јонизујућег и нејонизујућег зрачења у области здравствене заштите од стране завода за медицину рада основаног за територију Републике Србије.”

После става 2. додаје се став 3. који гласи:

„Министар образује комисију која ће предложити приоритете за намене прописане у ставу 1. тачка 19) овог члана.“

Члан 3.

У члану 32. став 3. после речи: „извођење,” додају се речи: „као и за време трајања лечења,”.

Члан 4.

У члану 36. после става 4. додаје се став 5. који гласи:

„Дете које је навршило 15. годину живота и које је способно за расуђивање, односно за самостално доношење одлука, има право да на свој захтев изврши увид у медицинску документацију, не касније од 15 дана, од дана подношења захтева која се односи на његово здравствено стање, као и право на поверљивост података који се налазе у медицинској документацији.”

Члан 5.

Члан 37. мења се и гласи:

„Подаци о здравственом стању, односно подаци из медицинске документације спадају у податке о личности пацијента и представљају тајне податке, у складу са законом.

Тајне податке из става 1. овог члана дужни су да чувају сви здравствени радници и здравствени сарадници, као и друга лица запослена у здравственим установама, приватној пракси, у другом правном лицу које обавља здравствену делатност у складу са законом, односно у организацији обавезног здравственог осигурања, као и правном лицу које обавља послове добровољног здравственог осигурања, код којих је пацијент здравствено осигуран, а којима су ти подаци доступни и потребни ради остваривања законом утврђених надлежности.

Тајним подацима сматрају се и подаци о људским супстанцама на основу којих се може утврдити идентитет лица од кога оне потичу.

Дужност чувања тајних података надлежни здравствени радници и здравствени сарадници, као и друга лица запослена код послодаваца из става 2. овог члана, могу бити ослобођени само на основу писменог или другог јасног и недвосмислено изреченог пристанка пацијента или на основу одлуке суда.

Ако је пацијент дао пристанак на саопштавање података о свом здравственом стању, надлежни здравствени радник може саопштити податке о здравственом стању пацијента пунолетном члану породице пацијента.

Изузетно од става 5. овог члана, надлежни здравствени радник може саопштити податке о здравственом стању пацијента пунолетном члану породице и у случају када пацијент није дао пристанак на саопштавање података о свом здравственом стању али је саопштавање тих података неопходно ради избегавања здравственог ризика за члана породице.

Изводи, односно копије медицинске документације за умрлог члана породице могу се дати члановима уже породице на њихов захтев, ради остваривања законом утврђених права, односно остваривања других законом утврђених интереса.

Дете које је навршило 15. годину живота и које је способно за расуђивање, односно за самостално доношење одлука, има право да на свој захтев изврши увид у медицинску документацију која се односи на његово здравствено стање, као и право на поверљивост података који се налазе у медицинској документацији.

Изузетно од става 8. овог члана, надлежни здравствени радник дужан је да, у случају озбиљне опасности по живот и здравље детета, и поред захтева детета да се информације о његовом здравственом стању не саопште родитељима, старатељу, односно законском заступнику, податке о

здравственом стању детета саопшти родитељима, старатељу, односно законском заступнику.

Подаци из медицинске документације, односно изводи тих података, као и копије медицинске документације могу се дати органу старатељства, организацији обавезног здравственог осигурања и правним лицима која обављају делатност добровољног здравственог осигурања за обављање послова утврђених законом, као и другим правним лицима ако је то прописано законом.

На захтев надлежних правосудних органа могу се дати подаци, односно изводи тих података, као и копије медицинске документације пацијента, а изузетно, може се дати и целокупна медицинска документација на увид док траје поступак пред надлежним правосудним органом.

Подаци из медицинске документације пацијента, односно из здравствене евиденције која се води у складу са законом, могу се достављати органу надлежном за послове статистике, као и здравственим установама које обављају послове јавног здравља, у складу са законом.

Подаци из ст. 10 - 12. овог члана достављају се као тајни подаци, у складу са законом којим се уређује тајност података.

Лица из става 2. овог члана, као и друга лица која неовлашћено, односно без пристанка пацијента или пунолетног члана породице пацијента, располажу подацима из медицинске документације у супротности са овим чланом и неовлашћено износе у јавност те податке, одговорни су за одавање тајних података, у складу са законом.”

Члан 6.

У члану 38. став 4. мења се и гласи:

„Изузетно, медицински оглед може се предузети и над малолетним лицем али само ради његове непосредне користи и уз писмени пристанак његовог законског заступника који је претходно обавештен у смислу става 2. овог члана.”

Члан 7.

После члана 40. додају се назив члана и члан 40а који гласе:

„Право на поштовање пацијентовог времена

Члан 40а

Пацијент има право на заказивање прегледа, дијагностичких процедура, као и других медицинских мера и поступака ради очувања и унапређења здравственог стања, који се обављају у здравственој установи, односно приватној пракси, односно код другог правног лица које обавља здравствену делатност у складу са законом, ради остваривања здравствене заштите.”

Члан 8.

У члану 67. после става 7. додаје се став 8. који гласи:

„Ближе услове, као и начин вршења процене здравствених технологија и давања мишљења у складу са овим законом, као и друга питања којима се ближе уређује рад и функционисање Комисије за процену здравствених технологија, прописује министар.”

Члан 9.

У члану 68. став 1. тачка б) брише се.

После става 2. додаје се став 3. који гласи:

„Комисија за процену здравствених технологија може ради процене и давања мишљења у складу са овим законом, да затражи стручни став од надлежне републичке стручне комисије, надлежних здравствених установа, одговарајућих факултета, научно-истраживачких установа, јавних агенција и других органа, односно организација, као и од истакнутих стручњака по питањима из надлежности комисије.”

Досадашњи став 3. постаје став 4.

Члан 10.

У члану 69. после става 5. додаје се став 6. који гласи:

„Решење из става 4. овог члана доставља се Агенцији за акредитацију здравствених установа Србије, институту за јавно здравље основаном за територију Републике, као и институту за јавно здравље основаном за територију Аутономне покрајине Војводине за здравствене установе основане на територији Аутономне покрајине Војводине.”

Члан 11.

У члану 80. после тачке 2) додаје се нова тачка 3) која гласи:

„3) организује и спроводи здравствену негу коју обављају медицинске сестре, односно здравствени техничари, односно бабице;”.

Досадашње тач. 3) – 9) постају тач. 4) – 10).

Члан 12.

У члану 83. после става 2. додају се нови ст. 3, 4. и 5. који гласе:

„Фармацеутска здравствена делатност обавља се у складу са овим законом, законом којим се уређује област лекова и медицинских средстава, законом којим се уређује здравствено осигурање, као и у складу са Добром апотекарском праксом.

Добра апотекарска пракса из става 3. овог члана мора да буде усклађена са овим законом, као и законом којим се уређује област лекова и медицинских средстава, законом којим се уређује здравствено осигурање и у складу са савременим професионалним достигнућима фармацеутске струке.

Добру апотекарску праксу утврђује Фармацеутска комора Србије, а на тај акт сагласност даје министар.”

Досадашњи став 3. постаје став 6.

Члан 13.

После члана 92. додаје се члан 92а који гласи:

„Члан 92а

Министар решењем одређује здравствене установе на терцијарном нивоу које обављају послове центра за одређену врсту ретких болести (у даљем тексту: центар за ретке болести).

У оквиру центра за ретке болести обављају се послови дијагностике оболелих од ретких болести, пренаталног, као и неонаталног скрининга, генетског саветовалишта, збрињавање пацијената од ретких болести, вођење регистара оболелих од ретких болести за територију Републике Србије у складу са законом, сарадња са референтним иностраним центрима за дијагностиковање и лечење ретких болести, као и са мрежом европских и светских организација за ретке болести, континуирана едукација из области ретких болести, као и други послови за унапређивање дијагностиковања и лечења оболелих од ретких болести.

На основу решења министра, центар за ретке болести може обављати и друге послове ради унапређивања дијагностиковања и лечења оболелих од ретких болести.

Статутом здравствених установа из става 1. овог члана ближе се уређује унутрашња организација, послови као и друга питања од значаја за рад центра за ретке болести.

Здравствене установе, односно приватна пракса, односно друга правна лица која обављају здравствену делатност у складу са овим законом, дужни су да, у складу са законом, центру за ретке болести достављају податке о броју, врсти, дијагностикованим, односно леченим пацијентима оболелим од ретких болести, као и друге податке неопходне за вођење регистара оболелих од ретких болести из става 2. овог члана.”

Члан 14.

У члану 98. став 2. тачка 4) мења се и гласи:

„4) доктор стоматологије или доктор стоматологије специјалиста за област дечије и превентивне стоматологије.”

Члан 15.

У члану 99. став 1. тачка 2), на крају текста тачка и запета замењују се запетом и додају се речи: „односно, на спровођењу скрининг програма у складу с посебним програмима донетим у складу са овим законом;”.

У тачки 6) запета и речи: „здравствену негу” бришу се.

Члан 16.

У члану 101. ст. 4. и 5. бришу се.

Досадашњи ст. 6. и 7. постају ст. 4. и 5.

Члан 17.

У члану 102. став 2. тачка 4) мења се и гласи:

„4) завод за геронтологију и палијативно збрињавање;”.

Члан 18.

У члану 106. речи: „Завод за геронтологију” замењују се речима:

„Завод за геронтологију и палијативно збрињавање”.

Члан 19.

У члану 111. став 4. тачка 1) мења се и гласи:

„1) санитарски превоз за упућивање пацијената у другу здравствену установу на секундарном или терцијарном нивоу;”.

Члан 20.

У члану 112. став 3. тачка 1) мења се и гласи:

„1) санитарски превоз за упућивање пацијената у другу здравствену установу на секундарном или терцијарном нивоу;”.

Члан 21.

У члану 124. после тачке 12) додаје се тачка 12а) која гласи:

„12а) обавља дијагностику и лечење професионалних болести, субакутних и хроничних тровања, болести у вези с радом, као и последица повреда на раду;”.

Члан 22.

После члана 129. додају се чл. 129а – 129в који гласе:

„Члан 129а

Ради обављања послова државне управе у области унапређивања, организовања и спровођења скрининг програма оснива се Управа за скрининг програме која обавља следеће послове:

- 1) предлаже доношење посебних скрининг програма здравствене заштите, односно њихову измену и допуњу;
- 2) предлаже доношење стандарда за спровођење скрининг програма;
- 3) предлаже доношење стручно-методолошких упутстава за спровођење скрининг програма;
- 4) организује и прати спровођење скрининг програма;
- 5) предлаже министарству мере за унапређење организације и рада здравствених установа, односно приватне праксе, односно других правних лица која обављају здравствену делатност у складу са законом, ради спровођења скрининг програма;
- 6) пружа стручну помоћ здравственим установама, односно приватној пракси, односно другим правним лицима који обављају здравствену делатност у складу са законом у спровођењу скрининг програма;
- 7) утврђује и спроводи програм континуиране едукације за спровођење скрининг програма;
- 8) врши процену ефикасности спровођења скрининг програма и предлаже мере за унапређивање здравственог стања становништва у областима за које се спроводе скрининг програми;
- 9) учествује у организацији и спровођењу кампања за промоцију скрининг програма;
- 10) врши примењена истраживања у области скрининг програма;
- 11) обавља друге послове у складу са законом.

Програме из става 1. тачка 1) овог члана доноси Влада, а акте из става 1. тач. 2) и 3) доноси министар.”

Члан 129б

Управом за скрининг програме руководи директор.

Директора поставља Влада на пет година, на предлог министра, према закону којим се уређује положај државних службеника.

Директор за свој рад одговара министру.

Директор решава у управним стварима из делокруга Управе за скрининг програме и одлучују о правима и дужностима запослених.

Члан 129в

Директор Управе за скрининг програме има одговарајући број помоћника за одређене врсте скрининг програма који се спроводе у Републици Србији.

Помоћници директора за свој рад одговарају директору и министру.

Помоћника директора поставља Влада на пет година, на предлог министра, према закону којим се уређује положај државних службеника.

Члан 23.

У члану 130. после става 6. додаје се став 7. који гласи:

„Органи здравствене установе, по истеку мандата, настављају да обављају послове у складу са законом и статутом здравствене установе до дана именована нових, односно привремених органа.”

Члан 24.

У члану 142. став 4. мења се и гласи:

„У здравственој установи организују се и обављају послови интерне финансијске контроле у складу са прописима којима се уређује буџетски систем.”

Ст. 5–8. бришу се.

Члан 25.

После члана 148. додаје се члан 148а који гласи:

„Члан 148а

Етички одбор у здравственој установи у којој се обавља клиничко испитивање лекова и медицинских средстава у свом саставу, поред других чланова прописаних чланом 147. овог закона, мора да има и најмање три доктора медицине специјалиста одговарајуће гране медицине из које здравствена установа обавља делатност.

Доктори медицине из става 1. овог члана морају да имају и искуство у научној и медицинској процени резултата клиничких испитивања лекова и медицинских средстава, као и етичких начела за клиничко испитивање.

На седници етичког одбора на којој се доноси одлука о клиничким испитивањима лекова, односно медицинских средстава, морају бити присутни сви чланови из става 1. овог члана.

У поступку доношења одлуке о клиничким испитивањима лека, односно медицинских средстава могу да гласају, односно да дају своје мишљење о питањима везаним за клиничка испитивања лекова, односно медицинских средстава само они чланови етичког одобра који нису истраживачи у клиничком

испитивању о коме се доноси одлука и независни су од спонзора клиничког испитивања и који су потписали изјаву о непостојању сукоба интереса са спонзором клиничког испитивања.

Саставни део одлуке о клиничком испитивању лекова, односно медицинских средстава је списак чланова који су учествовали у доношењу те одлуке.

У поступку доношења одлуке о клиничком испитивању лекова, односно медицинских средстава етички одбор може да затражи стручно мишљење истакнутих стручњака, а који нису чланови етичког одбора, из специфичних области које су неопходне за доношење одлуке о клиничком испитивању.

За спровођење мултицентричног клиничког испитивања лекова, односно медицинских средстава, у складу са прописима којима се уређује област лекова и медицинских средстава, а које се спроводи на територији Републике Србије у више здравствених установа, етички одбор сваке здравствене установе у којој се спроводи клиничко испитивање мора да донесе одлуку о спровођењу клиничког испитивања у тој здравственој установи.

Етички одбор из става 1. овог члана у поступку рада, односно доношења одлука о клиничким испитивањима лекова, дужан је да поступа у складу са прописима којима се уређује област лекова и медицинских средстава, као и да примењује Смернице Добре клиничке праксе у клиничким испитивањима.

Здравствена установа у којој се спроводи клиничко испитивање лекова, односно медицинских средстава дужна је да чува документацију о спроведеним клиничким испитивањима најмање у року од пет година од дана завршетка клиничког испитивања лекова, односно медицинских средстава.”

Члан 26.

У члану 158. став 1. на крају текста тачка се замењује запетом и додају се речи: „као и за утврђивање водича добре праксе.”.

Члан 27.

У члану 162. став 2. после речи: „Република”, додају се запета и речи: „аутономна покрајина, односно јединица локалне самоуправе, на чијој територији приватна пракса обавља делатност.”.

Члан 28.

После члана 168. додаје се члан 168а који гласи:

„Члан 168а

Здравствени радник који је страни држављанин може, изузетно, да обавља одређене послове здравствене заштите у здравственој установи, односно приватној пракси, односно код другог правног лица које обавља здравствену делатност у складу са овим законом, под условом да је добио привремену лиценцу у Републици Србији у складу са овим законом.

Привремена лиценца из става 1. овог члана може да се изда здравственом раднику који је страни држављанин ако поред услова прописаних законом којим се уређује област запошљавања страних држављана у Републици, испуњава и следеће услове:

1) да је добио писмени позив од здравствене установе, односно приватне праксе, односно другог правног лица које обавља здравствену

делатност у складу са овим законом за привремено, односно повремено обављање одређених послова здравствене заштите;

2) да има лиценцу за рад, односно други одговарајући документ издат од стране надлежног органа из државе у којој има пребивалиште, односно боравиште;

3) да примењује здравствене технологије које се обављају у Републици Србији, односно да примењује здравствене технологије које се не примењују у Републици Србији а за које је издата дозвола за коришћење нових здравствених технологија у складу са овим законом, односно да примењује методе и поступке лечења, као и употребу лекова и медицинских средстава у складу са прописима из области здравствене заштите.

Привремену лиценцу из става 1. овог члана издаје надлежна комора здравствених радника.

Привремену лиценцу из става 1. овог члана надлежна комора може да изда најдуже на период од 180 дана у току једне календарске године.

Надлежна комора дужна је да најдуже у року од 15 дана од дана подношења захтева за издавање привремене лиценце донесе решење.

На начин и поступак издавања привремене лиценце сходно се примењују одредбе овог закона, односно закона којим се уређује рад комора здравствених радника које се односе на начин и поступак издавања лиценце здравственим радницима, ако овим законом није друкчије прописано.

Општим актом из члана 190. став 8. овог закона прописују се ближи услови, начин издавања, образац и садржај привремене лиценце, као и друга питања којим се ближе уређује издавање привремене лиценце.

Забрањено је да здравствена установа, односно приватна пракса, односно друго правно лице које обавља здравствену делатност у складу са овим законом, ангажује здравствене раднике стране држављане супротно одредбама овог закона.

Здравствени радник који је добио привремену лиценцу у складу са овим чланом, има право и на осигурање за случај лекарске грешке, у складу са законом."

Члан 29.

У члану 173. после става 1. додаје се ст. 2. и 3. који гласе:

„Забрањено је пружање здравствене заштите од стране доктора медицине, доктора стоматологије, дипломираног фармацеута, односно дипломираног фармацеута - медицинског биохемичара, на основу које стиче добит, односно било коју другу врсту имовинске или неимовинске користи, ван здравствене установе, односно приватне праксе која обавља делатност у складу са овим законом, осим у случају пружања хитне медицинске помоћи у складу са законом.

Ако здравствени радник поступи у супротности са ставом 2. овог члана надлежна комора здравствених радника може здравственом раднику одузети одобрење за самостални рад (лиценцу), у складу са законом."

Члан 30.

У члану 176. после става 3. додаје се нови став 4. који гласи:

„Део приправничког стажа за област контроле квалитета лекова и медицинских средстава може се обављати и у Агенцији за лекове и медицинска средства Србије.”

Досадашњи ст. 4. и 5. постају ст. 5. и 6.

Члан 31.

Члан 184. мења се и гласи:

„Члан 184.

Здравствени радник и здравствени сарадник са високим образовањем може се стручно усавршавати – стичати специјализацију под условом да је завршио приправнички стаж и положио стручни испит, као и да је најмање две године обављао здравствену делатност по положеном стручном испиту, осим ако овим законом није друкчије одређено.

Изузетно од става 1. овог члана, за области дефицитарних грана медицине, стоматологије, односно фармације, здравствени радник може се упутити на специјализацију после завршеног приправничког стажа и положеног стручног испита.

Министар, за сваку календарску годину, најкасније до 31. децембра текуће године, доноси одлуку о областима медицине, стоматологије, односно фармације које су дефицитарне у Републици Србији, на основу мишљења завода за јавно здравље основаног за територију Републике у складу са законом.

Здравствени радник са високим образовањем може се после завршене специјализације усавршавати и у ужој специјалности под условом да је обављао послове здравствене заштите у складу са овим законом, као специјалиста одређене гране медицине, стоматологије, односно фармације, у трајању од најмање две године.

Одобравање специјализација и ужих специјализација врше здравствене установе, односно приватна пракса, у складу са планом стручног усавршавања из члана 183. став 1. овог закона.

Одлуку о одобравању специјализације и уже специјализације, у складу са ставом 5. овог члана, доноси директор здравствене установе, односно оснивач приватне праксе.

Министар решењем даје сагласност на одлуку из става 6. овог члана.

Решење министра из става 7. овог члана коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор.

Здравствени радник, односно здравствени сарадник дужан је да закључи уговор са здравственом установом, односно приватном праксом о правима, обавезама и одговорностима за време стручног усавршавања у току специјализације, односно уже специјализације.

Здравствени радник, односно здравствени сарадник дужан је да у здравственој установи из Плана мреже проведе у радном односу двоструко дужи период од периода трајања специјализације, односно уже специјализације.

Здравствени радник, односно здравствени сарадник може да обавља здравствену заштиту из области коју специјализира само под надзором овлашћеног здравственог радника, односно здравственог сарадника - ментора.

Здравствена установа, односно приватна пракса може да одобри здравственом раднику, односно здравственом сараднику специјализацију, односно ужу специјализацију, под условом да обавља делатност у складу са овим законом најмање две године пре дана подношења захтева за одобравање специјализације, односно уже специјализације.”

Члан 32.

У члану 186. став 1. после речи: „и приватна пракса”, додаје се запета и речи: „односно, Агенција за лекове и медицинска средства Србије,”.

Члан 33.

У члану 187. после става 3. додаје се став 4. који гласи:

„Континуирана едукација може се обављати под условима прописаним овим законом и у Агенцији за лекове и медицинска средства Србије, Агенцији за акредитацију здравствених установа Србије, Управи за биомедицину, као и у другим јавним агенцијама, органима и организацијама над којима надзор врши министарство.”

Члан 34.

После члана 198. додају се чл. 198а и 198б који гласе:

„Члан 198а

Ради обављања послова, здравственог сарадника у здравственој установи, односно приватној пракси, односно другом правном лицу које обавља одређене послове здравствене делатности у складу са овим законом, министар решењем издаје, обнавља, односно одузима одобрење за самостални рад (у даљем тексту: лиценца здравственог сарадника).

Министар издаје лиценцу здравственог сарадника на основу захтева здравственог сарадника, који се подноси Министарству, под условом да је здравствени сарадник обавио приправнички стаж и положио стручни испит у складу са овим законом.

Решење из става 1. овог члана коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор.

О издатим, обновљеним, односно одузетим лиценцама здравствених сарадника Министарство води евиденције.

Лиценца здравственог сарадника издаје се на период од седам година.

Лиценца здравственог сарадника је јавна исправа.

Трошкове издавања, односно обнављања лиценце здравственог сарадника утврђује министар.

Средства остварена уплатом накнаде за издавање, односно обнављања лиценце здравственог сарадника приход су буџета Републике, са наменом финансирања свих трошкова везаних за издавање, односно обнављање лиценце здравственог сарадника.

Трошкове из става 7. овог члана сноси подносилац захтева за издавање, односно обнављање лиценце.

Члан 198б

Здравствени сарадник који није добио, односно који није обновио лиценцу, под условима прописаним овим законом и прописима донетим за спровођење овог законом не може да обавља самостални рад у здравственој установи, односно приватној пракси, односно код другог правног лица који обавља одређене послове здравствене делатности у складу са овим законом.

Здравствени сарадник је дужан да поднесе захтев Министарству за обнову лиценце здравственог сарадника 60 дана пре истека рока на који је лиценца издата.

Обнављање лиценце здравственог сарадника врши се сваких седам година.

Министар одузима лиценцу здравственом сараднику:

1) ако здравствени сарадник не обнови лиценцу, под условима прописаним овим законом и прописима донетим за спровођење овог закона, односно ако не поднесе доказ о спроведеном поступку континуиране едукације, као и доказ о стручној оспособљености за наставак рада у својој струци;

2) ако здравствени сарадник обавља делатност за коју му није издата лиценца здравственог сарадника;

3) ако је правноснажном судском одлуком здравствени сарадник осуђен за кривично дело које га чини недостојним за обављање професије здравственог сарадника;

4) у другим случајевима прописаним законом.

Ближе услове за издавање, обнављање или одузимање лиценце здравственог сарадника, начин издавања, обнављања или одузимања лиценце, образац и садржај издате, обновљене или одузете лиценце, програм континуиране едукације који се спроводи ради стручног оспособљавања здравствених сарадника за самостални рад, односно за обнављање лиценце здравственог сарадника, као и друга питања којим се ближе уређује издавање, обнављање или одузимање лиценце здравственог сарадника, прописује министар."

Члан 35.

У члану 203. став 4. после речи: „стручног рада” додају се речи: „и у поступку акредитације”.

Члан 36.

У члану 213. на крају текста тачка се замењује запетом и додају се речи: „стоматологије, односно фармацеутске здравствене делатности.”

Члан 37.

У члану 215. став 1. тачка 4) после речи: „издавање” додају се запета и речи: „односно одузимање”.

Члан 38.

У члану 216. став 3. на крају текста тачка се замењује запетом и додају се речи: „стоматологије, односно фармацеутске здравствене делатности.”

Члан 39.

У члану 217. став 1. тачка 1) после речи: „медицине,“ додају се речи: „стоматологије, односно фармацеутске здравствене делатности“.

Члан 40.

После члана 218. додају се назив члана и члан 218а који гласе:

„Поступак одузимања акредитације

Члан 218а

Агенција може по службеној дужности да одузме сертификат о акредитацији под условом да је здравствена установа после издатог сертификата о акредитацији престала да испуњава утврђене стандарде за одређену област здравствене заштите, односно грану медицине, односно стоматологије, односно фармацеутске здравствене делатности, на основу којих је тој здравственој установи издат сертификат о акредитацији.

О одузимању сертификата о акредитацији Агенција издаје решење које је коначно у управном поступку и против кога се може покренути управни спор.

Решење из става 2. овог члана објављује се у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Ближе услове и начин одузимања сертификата о акредитацији прописује министар.”

Члан 41.

У члану 249. став 1. тачка 12) мења се и гласи:

„12) забрани обављање здравствене делатности, односно пружање здравствених услуга од стране лица из члана 173. став 2. овог закона, и предузме друге мере у складу са законом против правних и физичких лица која обављају здравствену делатност, односно пружају здравствену заштиту без решења о утврђивању испуњености услова за обављање здравствене делатности које доноси Министарство;”

Члан 42.

Члан 251. мења се и гласи:

„Члан 251.

Надзор над обављањем фармацеутске здравствене делатности у апотеци или другом организационом делу здравствене установе који обавља послове фармацеутске здравствене делатности, односно у болничкој апотеци, као и у апотеци основаној као приватна пракса у складу са овим законом, врше здравствени инспектори, као и фармацеутски инспектори, у складу са законом.”

Казнене одредбе

Члан 43.

У члану 256. став 1. речи: „Новчаном казном од 200.000 до 1.000.000 динара, казниће се за прекршај здравствена установа” замењују се речима: „Новчаном казном од 300.000 до 1.000.000 динара казниће се за прекршај здравствена установа, односно друго правно лице које обавља здравствену делатност у складу са овим законом”.

После тачке 4) додају се тач. 4а) и 4б) које гласе:

„4а) детету које је навршило 15. годину живота и које је способно за расуђивање, односно за самостално доношење одлука не да на увид у његову медицинску документацију, као и ако наруши поверљивост података које се налазе у медицинској документацији (члан 36. став 5);

4б) ако прекрши обавезу чувања тајних података, односно располаже или рукује подацима из медицинске документације пацијента супротно одредбама члана 37. овог закона;”.

Члан 44.

У члану 257. став 1. после речи: „здравствена установа”, додају се речи: „односно друго правно лице које обавља здравствену делатност у складу са овим законом”.

После тачке 1) додају се тач. 1а) и 1б) које гласе:

„1а) ако ангажује здравственог радника страног држављанина супротно одредбама члана 168а став 7. овог закона;

1б) ако ангажује здравственог сарадника који није добио, односно обновио лиценцу за самостални рад, супротно члану 198б став 1. овог закона;”.

У ставу 3) речи: „тач. 1) и 5)”, замењују се речима: „тач. 1, 1а), 1б) и 5)”.

Члан 45.

После члана 259. додаје се члан 259а који гласи:

„259а

Новчаном казном од 30.000 до 50.000 динара казниће се за прекршај лице из члана 173. став 2. овог закона ако пружа здравствену заштиту на основу које стиче добит, односно било коју другу врсту имовинске или неимовинске користи, ван здравствене установе, односно приватне праксе која обавља делатност у складу са овим законом, осим у случају пружања хитне медицинске помоћи у складу са законом.”

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 46.

Прописи за спровођење овог закона донеће се у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 47.

Управа за скрининг програме почиње са радом 1. јануара 2013. године.

До почетка рада Управе за скрининг програме, послове из делокруга те управе обављаће Министарство.

Члан 48.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.